

XAVIER BOSCH, director
TONI CRUANYES, director adjunt

SALVADOR COT, DAVID GONZÁLEZ,
LLUÍS MARTÍNEZ, JOSEP PLAYÀ, subdirectors

SECCIONS: JOAN ARMENGOL [Economia]; IGNASI
ARAGAY, ANDREU GOMILA [Cultura i Espectacles];
ALBERT BALANZÀ [Política]; TONI BROSA [Esports];

MANEL CASTILLA [Disseny]; SANTI GONZÁLEZ [Món];
PEPA MASÓ [Societat i Barcelona]; OSCAR
MONTFERRER [Comunicació]; ALBERT PLA [Edició];
CARLES PRATS [Opinió]; MONTSERRAT RIUS
[Documentació]; ROBERT RAMOS [Fotografia]
Delegada a Madrid: MONTSE OLIVA
AVUI.CAT: SANTI MAYOR FARGUÉLL

VICENT SANCHIS, president del Consell Editorial

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona
DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Adreça electrònica: madrid@avui.cat
CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
ADREÇA INTERNET: http://www.avui.cat
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: DYRSA Pere IV, 467 Barcelona. Tel.: 902 884 252
PUBLICITAT: PUBLIPRESS MEDIA, SA. www.publipressmedia.com. Tel.: 902 17 85 85
Barcelona: Diagonal, 475 - 08036. Tel.: 93 344 30 00; Madrid: María de Molina, 54, 4a - 28006. Tel.: 91 515 91 00;
Girona: Ctra. Barcelona, 12-14, 1r 6a - 17001. Tel.: 97 241 69 38; País Basc: Iruña, 1, entresòl esquerra - 48014.
Bilbao. Tel.: 94 475 54 25; País Valencià: Isabel la Catòlica, 8, despatx 14 - 46004. València Tel.: 96 353 06 20;
Andalusia: Edifici Cristina. c/ Almirante Lobo, 2, 4t esquerra - 41001. Sevilla. Tel.: 95 450 21 85.
IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD. A efectes del que preveu l'article
32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat
de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

Joaquim Colominas

Cap d'estudis Fundació Trias Fargas
quim.colominas@menta.net

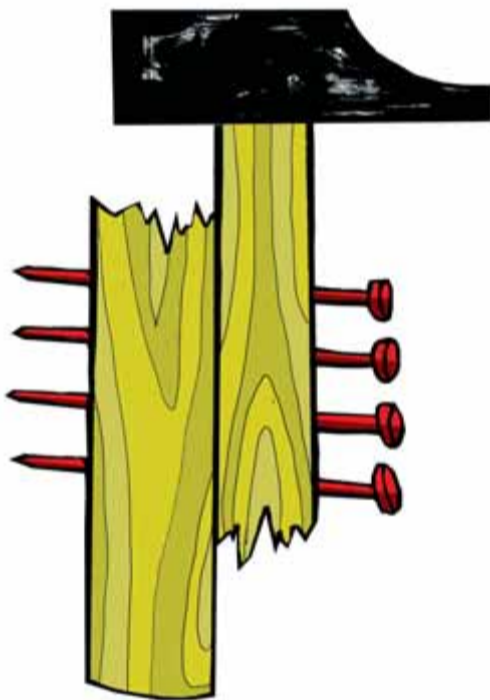
Nova clivella

La política catalana en l'etapa democràtica actual ha estat marcada per l'existència de dos eixos de conflicte: l'eix ideològic (entre dretes i esquerres), existent a totes les societats; i l'eix nacional (entre nacionalisme català i nacionalisme espanyol). Com en cada país, cada un dels diferents partits polítics se situen en cada un d'aquests dos eixos. Durant els anys de govern presidits per Jordi Pujol, l'eix hegemònic va ser l'eix nacional. La prioritat era la construcció de nació des del govern. Es tractava d'utilitzar tots els instruments possibles per anar sumant quotes de sobirania política. Es tractava que el govern català (que jurídicament té unes competències limitades i un finançament insuficient) pogués anar incidint el màxim en la vida dels ciutadans. Les fites de CiU han estat identitat, cultural i nacional, juntament amb progrés econòmic i benestar social.

POSTERIORMENT, EN LA SEGONA ETAPA, quan CiU va perdre la presidència del govern l'any 2003, amb la formació del govern tripartit, però especialment amb la formació del segon tripartit, presidit per José Montilla, ha estat quan el govern ha posat l'accent en l'eix ideològic, concretament en els posicionaments d'esquerres. Catalanistes i d'esquerres. I catalanistes perquè ERC era imprescindible per formar govern. Tot i això, l'anagrama d'Esquerra Republicana de Catalunya ja no diu ERC, sinó que diu Esquerra, simplement. La República i Catalunya han desaparegut. I fa temps que han decidit deixar-se de dir nacionalistes. Catalanistes independentistes, però no nacionalistes. Independentisme no nacionalista (...). I en aquesta etapa actual, mai com ara s'havia utilitzat tant l'etiqueta catalanista.

A NIVELL HISTÒRIC, L'ETIQUETA CATALANISTA ha estat un encert. El catalanisme ha estat un moviment transversal, que ha abraçat una diversitat de formacions polítiques, de dretes a esquerres. La voluntat del catalanisme ha estat la d'integrar les persones vingudes de fora. L'important no era d'on venies (si d'Andalusia o de Bolívia), sinó

“Sobiranistes versus immobilistes: és la nova clivella que pot ajudar a entendre millor la complexitat de la política catalana i tal vegada pot ajudar a dibuixar estratègies per a un futur més intel·ligible”

GUILLEM CIFRÉ

cap a on volies anar. Tot a dins del vaixell. Evitar la fractura nacional. El ritme seria més lent, però tots dins. Ha estat el gran triomf del catalanisme.

TOT AIXÒ HA ESTAT MOLT BÉ, però no ens diu gaires coses de la realitat actual. Avui dia, dins del catalanisme, les ambicions i els projectes dels diferents partits són ben diferents, i fins i tot, alguns contradictoris. És per aquest motiu que aquesta etiqueta no diu gaires coses. “Catalanista” ha estat i és una bona etiqueta, però no explica la vida política actual. Actualment, Catalunya està en una cruïlla, i no tots els partits “catalanistes” volen anar en la mateixa direcció. En aquesta cruïlla, només hi ha dues direccions, que porten a camins contraposats: un camí indica cap a enfortir Catalunya; i l'altre, cap a diluir-nos dins d'Espanya. Dins del catalanisme, alguns partits aspiren a anar més enllà, es proposen guanyar quotes de sobirania. Altres, ja ens han anunciat que ja han arribat on volien arribar. Uns partits reivindiquen més poder per a Catalunya i altres callen davant les retallades de Madrid. Uns partits es manifesten al carrer per dir prou a un tractament injust. I altres no es manifesten, es queden a casa perquè, per a ells, no hi ha motiu per sortir al carrer a dir prou.

UNS PARTITS SÓN SOBIRANISTES (aspiren que el govern de Catalunya tingui més poder, polític i financer). Altres són conformistes (no en volen més). Uns volen avançar (nacionalment). Altres són immobilistes (no pretenen anar més enllà d'on són).

SOBIRANISTES VERSUS IMMOBILISTES: és la nova clivella que pot ajudar a entendre millor la complexitat de la política catalana i, tal vegada, pugui ajudar a dibuixar estratègies per un futur més intel·ligible. Un futur més coherent i profitós pel bé del nostre país que no pas el mapa actual, que despista molts ciutadans. Un futur que ens permeti avançar cap a majors quotes de sobirania política.

DE FIL DE VINT

Mal govern

Isabel-Clara Simó

Què és el que ens demanen tots els Estats del món a tots els ciutadans del món?

Doncs que paguem els impostos i que no fem aldarulls. ¿I què és el que demanen tots els ciutadans del món a tots els Estats del món? Doncs que els seus serveis funcionin: que la seva policia ens protegeixi (a nosaltres, que no vagi en contra nostre); que el seu exèrcit mati els ciutadans dels altres Estats, no del propi Estat; que els seus trens arribin a l'hora i que els seus avions tinguin pistes; que si et roben o et maten, actui la justícia; que si t'acomien, t'assisteixin, etc. etc. Però resulta que nosaltres paguem els impostos i no fem aldarulls (la manifestació immensa pel dret a decidir va ser un model d'ordre), però l'Estat no fa els seus deures: com que el caos de Rodalies ha fet intransitables els trens de Catalunya, agafem més el cotxe i ara ens renyen i ens diuen que: anirem a la presó i/o ens multaran més; i proposen això de la velocitat a 80 que ja sap tothom que serà un niu d'embussos i no servirà per alleugerir el medi ambient. Maten dones, i es fan tot de mesures, moltíssimes, però cada dia en maten més. S'inventa això del carnet per punts, i cada dia hi ha més incidents a la carretera. La llista pot continuar perquè és llarguíssima. I no podem acomiadar-los perquè, ens diuen orgullosos, això no depèn de nosaltres.

Dues perles finals d'incompetència administrativa: un alcalde socialista veta la celebració del Primer Concili d'Ateus a Toledo. I un president de govern socialista permet que tanquin un mitjà de comunicació legal al País Valencià. Quins sapastres!

DES DEL MOLÍ

Desitjos

Maria de la Pau Janer

Hi ha coses que no poden precipitar-se gaire. Sabem que hem de fer-les, que es repeteixen, un any rere l'altre, però no hem de deixar-les per al darrer dia. Llavors mai no sur-

ten bé. Si hem d'escriure la carta als Reis Mags, és el moment de decidir-s'hi.

Les cartes no estan de moda. Ara la gent es comunica per e-mails o SMS. Són altres formes de fer-se arribar paraules escrites, camins més immediats, més propers. Les cartes anaven lligades a la paciència, a aquell saber esperar que sovint hem perdut. Guaitar per la finestra, esperant l'arribada del carter.

Mirar si passa de llarg per la nostra bústia o si s'hi deté un instant. Preguntar-se quines noves porta el sobre que ens deixa.

Hi havia gent que només escrivia cartes per comunicar-se fets importants. Notícies que s'havien d'explicar a poc a poc, paraules d'amor, o secrets que es desvelaven per escrit. Ara ens comuniquem qualsevol minúcia amb un SMS instantani. Ens feim bromes, expli-

cam acudits, formulam desitjos. La comunicació s'ha fet més ràpida. Ens hem volgut saltar tots els ponts de les esperes.

La majoria de famílies catalanes prefereixen els Reis Mags en lloc del Pare Noel. Han optat pels reis savis que fan la seva ruta rere un estel. Per això han de fer tot un ritual de festa. Preparar les sabates, la Nit de Reis, i el menjar per als camells i el seguici reial. Sobretot,

però, han d'escriure la carta que travessarà deserts, mars, rius i muntanyes per expressar els desitjos que tots ocultam.

Els infants escriuen una carta als reis d'Orient i els demanen joguines. Els adults potser només escrivim la carta amb el pensament. S'apropen temps de desitjos. No sé si tots es poden fer realitat, però ens agrada creure que tot és encara possible.